

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Bc. P. L., LL.M.**, zast. doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 – 206,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 5 Ad 1/2020 – 206, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále též „služební funkcionář“) rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015, č. j. 3891/2015, propustil žalobkyni ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť dle závěru psychologa oddělení psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, č. j. KRPA-133155-1/ČJ-2015-0000PL, žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby. Proti uvedenému rozhodnutí služebního funkcionáře podala žalobkyně odvolání, v němž zejména namítala, že služební funkcionář záměrně nezahájil řízení o jejím propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru z důvodu její zdravotní nezpůsobilosti, a to přestože měl k dispozici posudek o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby. Žalovaný podané odvolání rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, č. j. PPR-23034-44/ČJ-2015-990131, zamítl a rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91 (pozn. NSS: ve správním spise se nachází stejnopis tohoto rozsudku s č. j. 48 A 91/2016 – 106, jak je uvedeno i v záhlaví dále zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci, ve spise krajského soudu je však

obsažen stejnopis s č. j. 48 A 91/2016 – 91), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že zákon o služebním poměru nevyklučuje, aby k ukončení služebního poměru došlo z více důvodů souběžně. Pokud je tedy současně naplněno více důvodů k propuštění příslušníka ze služebního poměru, měl by služební funkcionář rozhodnout o jeho propuštění ze všech těchto důvodů, nebrání-li takovému postupu konkrétní skutkové okolnosti. Krajský soud se v uvedeném rozsudku rovněž zabýval žalobními námitkami směřujícími proti závěru o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobkyně, které shledal nedůvodnými; zejména konstatoval, že odeslání žalobkyně k vyšetření osobnostní způsobilosti nepředstavovalo šikanózní postup, daný posudek obsahoval všechny nezbytné náležitosti a byl řádně odůvodněn (respektive nedostatky jeho odůvodnění byly odstraněny v odvolacím řízení), představoval tedy dostatečný podklad pro posouzení osobnostní způsobilosti žalobkyně k výkonu služby; daný závěr žalovaného odpovídá závěru posudku. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109, publ. pod č. 3967/2020 Sb. NSS, zamítl, přičemž potvrdil závěry krajského soudu, podle nichž žalovaný nezohlednil skutečnosti odůvodňující propuštění žalobkyně z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, ač tak učinit měl.

[2] Žalovaný v reakci na rozsudek krajského soudu ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91, věc znovu projednal a rozhodnutím ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034-124/ČJ-2015-990131, změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že se žalobkyně propouští ze služebního poměru příslušnice policie podle § 42 odst. 1 písm. h) a j) zákona o služebním poměru, neboť dle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa ze dne 24. 6. 2015, kterým jí byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby, a současně dle závěru psychologa Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, č. j. KRPA-133155-1/ČJ-2015-0000PL, který byl v přezkumném řízení potvrzen závěrem vedoucího psychologa Policie České republiky ze dne 24. 6. 2015, č. j. PPR-16719-10/ČJ-2015-990762, není osobnostně způsobilá k výkonu služby v policii.

[3] Proti novému rozhodnutí žalovaného žalobkyně opět podala žalobu ke krajskému soudu, který ji shora označeným rozsudkem ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 – 206, shledal důvodnou, žalobou napadené rozhodnutí tedy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce nicotnosti rozhodnutí správních orgánů (služebních funkcionářů) obou stupňů ani námitce porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. V souvislosti s vypořádáním druhé z uvedených námitek však soud konstatoval, že se žalovaný mylí, pokud interpretuje předchozí rozhodnutí správních soudů tak, že mu bylo uloženo propustit žalobkyni z obou v úvahu přicházejících důvodů. Správní soudy žalovaného zavázaly pouze k tomu, aby v dalším řízení zkoumal existenci zdravotních důvodů k propuštění žalobkyně a posoudil, zda tyto zdravotní důvody rovněž (vedle osobnostní nezpůsobilosti) připadají v úvahu jako důvod jejího propuštění. Krajský soud dále nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž je napadené rozhodnutí překvapivé, poukázal přitom na to, že se žalobkyně sama vedení řízení o propuštění ze služebního poměru z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru domáhala již v řízení před služebním funkcionářem I. stupně a žalovaný jí rozšíření důvodů propuštění písemně sdělil již dne 11. 11. 2019, přičemž nebylo dle krajského soudu nutné, aby tento úkon provedl namísto žalovaného služební funkcionář v řízení v prvním stupni. Krajský soud konstatoval, že v posuzované věci nebyl důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, a to již proto, že výrok o propuštění žalobkyně ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru bylo s ohledem na nezpochybněný skutkový stav třeba považovat za věcně správný; již tento důvod přitom sám o sobě postačoval k propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku, podle níž měla být žalobkyně propuštěna ze služebního poměru pouze podle § 42 odst. 1 písm. h)

pokračování

zákona o služebním poměru, a to již na základě lékařského posudku ze dne 31. 3. 2015. Soud připustil, že na základě uvedeného posudku bylo možné učinit závěr o tom, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, dodal však, že z obsahu posudku vyplývá, že žalobkyně měla být podrobena dalším vyšetřením.

[5] Krajský soud se následně zabýval postupem žalovaného v dalším řízení následujícím po vrácení věci krajským soudem. Dospěl přitom k závěru, že pro posouzení věci je rozhodující skutkový stav ke dni rozhodování správního orgánu, nikoliv skutkový stav zjištěný ke dni zahájení řízení; uvedený závěr přitom platí i pro odvolací správní orgán, a to tím spíše za situace, kdy žalovaný doplňoval skutková zjištění i právní hodnocení, žalovaný tedy nemohl při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu v době jeho vydání; v tomto směru shledal krajský soud žalobu důvodnou. Na uvedeném dle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že je prvostupňové rozhodnutí ze zákona předběžně vykonatelné. Krajský soud přisvědčil rovněž další související námitce, podle níž žalovaný nemohl vycházet z lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně, neboť tím porušil § 44 odst. 5 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“), podle něhož bylo možné daný posudek použít do 90 dnů od jeho vydání. Za dostatečný podklad přitom krajský soud neshledal ani vyjádření MUDr. P., který vystavil zmiňovaný lékařský posudek, neboť toto vyjádření dle krajského soudu představovalo pouhou rekapitulaci vývoje zdravotního stavu žalobkyně, nikoliv lékařský či znalecký posudek a mohlo by sloužit jako doplňující vyjádření, avšak pouze v případě, že by lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 byl procesně použitelný. Soud konstatoval, že nelze vyloučit, že se zdravotní stav žalobkyně změnil do té míry, že zde již nebyl důvod pro to, aby byl důvod propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru do napadeného rozhodnutí doplňován. Byť by tedy uvedená skutečnost nebyla sama o sobě způsobilá ovlivnit samotný závěr o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, pokud se opírá ještě o jiný, nezpochybněný důvod propuštění, žalovaný nedostál své povinnosti zjistit řádně skutkový stav věci, což je důvod pro zrušení jeho rozhodnutí.

[6] Krajský soud dále naznačil, jakým způsobem má žalovaný postupovat v dalším řízení. Zejména konstatoval, že bude nutné doplnit spisovou dokumentaci o lékařský posudek platný k datu vydání nového odvolacího rozhodnutí, a dodal, že i přes předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí je třeba pro účely tohoto řízení na žalobkyni nadále nahlížet jako na příslušnici bezpečnostního sboru, které tak svědčí povinnost podrobit se lékařskému vyšetření ve smyslu § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru s následky v případě neuposlechnutí této povinnosti upravenými v § 43 odst. 7 až 9 zákona o specifických zdravotních službách. Pro případ, že by žalobkyně v novém řízení zpochybnila rovněž aktuální platnost závěrů o své osobnostní nezpůsobilosti, soud dle žalovanému doporučil, aby ověřil rovněž platnost závěrů psychologického zkoumání. Pokud by byla zjištěna změna osobnostní způsobilosti žalobkyně, pokládá krajský soud za vhodné zjistit pro účely případných navazujících řízení, v jakém období stav nezpůsobilosti žalobkyně trval.

II.

Relevantní obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a dalších podání účastníků řízení

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost, v níž namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož nebyl lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 procesně použitelným důkazem, neboť má za to, že daný posudek byl uplatněn

včas. Stěžovatel poukazuje na dikci § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách, podle níž lze lékařský posudek uplatnit pro účely, pro které byl vydán, do 90 dnů ode dne jeho vydání, není-li v něm nebo jiném právním předpise stanovena kratší lhůta, a uvádí, že posudek byl bezprostředně po jeho vydání uplatněn, neboť na jeho základě žalobkyně nevykonávala službu z důvodu překážek na straně bezpečnostního sboru, a to až do dne svého propuštění ze služebního poměru. Posudek byl rovněž uplatněn zahájením řízení o propuštění a samotným propuštěním žalobkyně ze služebního poměru, je totiž nesporné, že žalobkyně byla propuštěna dne 21. 7. 2015, v důsledku změny prvostupňového rozhodnutí přitom byla žalobkyně propuštěna rovněž z důvodu její zdravotní nezpůsobilosti, k jejímu propuštění však i přesto došlo ke dni 21. 7. 2015. Stěžovatel v této souvislosti rovněž zdůrazňuje rozdíl mezi uplatněním posudku a jeho platností a poukazuje na závěry předcházejícího rozsudku krajského soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu, který mimo jiné konstatoval, že „*vyšly najevo skutečnosti odůvodňující propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru*“. Stěžovatel má za to, že postupoval v souladu s uvedenými rozsudky a umožnil žalobkyni ucházet se o nároky související s propuštěním dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Stěžovatel uvádí, že vyjádření MUDr. P. nemělo nahrazovat lékařský posudek, mělo jím být pouze doplněno odůvodnění lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015, který stěžovatel považoval za procesně použitelný. Rovněž další odborné podklady měly sloužit pouze k doložení závěrů zmiňovaného lékařského posudku.

[9] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 nebyl uplatněn včas, uvádí stěžovatel, že by v takovém případě sice měl být zpracován nový posudek, který by však hodnotil zdravotní stav žalobkyně ke dni jejího propuštění. Prvostupňové rozhodnutí bylo změněno pouze v tom směru, že byl doplněn další důvod propuštění, datum propuštění se však nezměnilo, nedává tedy smysl hodnotit současný zdravotní stav žalobkyně. Hodnocením aktuálního zdravotního stavu žalobkyně by stěžovatel popřel účel odvolacího řízení, kterým je přezkum napadeného rozhodnutí, a rovněž specifické rysy řízení o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel rovněž nepovažuje za správné zpracovávat nový posudek o osobnostní způsobilosti žalobkyně, neboť správnost jejího propuštění z tohoto důvodu potvrdily i předcházející rozsudky správních soudů. Pokud se zdravotní stav žalobkyně zlepšil a chce být opět příslušnicí Policie České republiky, nic jí nebrání v podání žádosti o přijetí do služebního poměru. Krajský soud požadavkem na zkoumání aktuálního zdravotního stavu žalobkyně popřel smysl předběžné vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016 – 29 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel namítá, že krajský soud neposoudil věc komplexně ve všech souvislostech a popisuje řadu konkrétních případů, kdy by aplikace závěrů krajského soudu činila v praxi problémy vzhledem k proměnlivosti zdravotního či psychického stavu člověka. Závěr krajského soudu je dle stěžovatele rovněž v rozporu se závěry předcházejících rozsudků správních soudů vydaných v posuzované věci. Důvodem zrušení prvního rozhodnutí stěžovatele bylo to, že žalobkyni propustil pouze pro její osobnostní nezpůsobilost, čímž jí znemožnil nárokovat náhradu za ztrátu na služebním příjmu. Stěžovatel novým rozhodnutím tuto vadu odstranil a tím současně vyhověl žalobkyni, napadeným rozsudkem žalobkyně o možnost nárokovat náhradu za ztrátu na služebním příjmu opět přišla. Posouzení aktuálního zdravotního stavu žalobkyně je dle stěžovatele na místě až v řízení o náhradě škody dle zákona o služebním poměru, nikoliv v řízení o propuštění žalobkyně.

[10] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vybočil z mezí žalobních bodů, neboť námitka, podle níž posudek nebyl uplatněn ve lhůtě dle § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách, nebyla v žalobě obsažena, žalobkyně odkazovala toliko na § 44 odst. 6 uvedeného zákona.

pokračování

[11] Stěžovatel upozorňuje, že ačkoliv žalobkyně tvrdí, že má být zkoumán její aktuální zdravotní stav, odmítá dát stěžovateli souhlas k nahlížení do její zdravotní dokumentace, stěžovatel tak není schopen odpovídajícím způsobem zjistit skutkový stav věci. Stěžovatel navíc považuje za formalistické zkoumat zdravotní stav osoby pobírající invalidní důchod, neboť ta zjevně není způsobilá k výkonu služby. Dále stěžovatel uvádí, že žalobkyně není příslušnicí policejního sboru, není zde tedy ani zákonný základ pro provedení lékařské prohlídky ze strany Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, neboť není povinna uposlechnout rozkaz nadřízeného, ani se podrobit prohlídce dle § 92 odst. 3 písm. c) zákona o služebním poměru.

[12] Stěžovatel dále poukazuje na to, že krajský soud již v prvním rozsudku shledal závěr o osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby věcně správným. Závěr krajského soudu o tom, že by stěžovatel měl přezkoumat rovněž aktuální osobnostní způsobilost žalobkyně k výkonu služby, neboť i ta by mohla být v dalším řízení zpochybněna, je dle stěžovatele přinejmenším ukvapený, neboť zákon nehovoří o uplatnění či platnosti psychologických posudků, o platnosti daného posudku tedy není sporu. Vyhláška č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, obsahuje taxativní výčet důvodů pro zkoumání osobnostní způsobilosti, žádný z nich však není na danou situaci přílehavý. Stěžovateli rovněž není zřejmé, jak by měl dle krajského soudu zpětně zjistit, v jakém období žalobkyně nebyla způsobilá k výkonu služby, ani jak by tato skutečnost mohla ovlivnit případný doplatek služebního příjmu.

[13] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za přehnaně formalistický, neboť nelze očekávat, že se zdravotní stav žalobkyně v mezičase zlepšil, když z posudku o invaliditě I. stupně i ze znaleckého posudku MUDr. H. ze dne 31. 1. 2020 vyplývá, že je schopna vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti a v podstatně menším rozsahu a intenzitě. Stěžovatel poukazuje na judikaturu týkající se přezkumu osobnostní způsobilosti, z níž vyplývá, že nedostatky odůvodnění psychologických posudků lze odstranit doplněním jejich odůvodnění, nikoliv novým vyšetřením aktuálního psychického stavu posuzovaného, napadený rozsudek považuje v tomto kontextu za překvapivý. Průběh daného řízení a vývoj argumentace žalobkyně považuje stěžovatel za absurdní, poukazuje přitom na skutečnost, že o oprávněnosti propuštění žalobkyně nebylo sporu, řízení se přesto vleče již řadu let.

[14] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že mu nebylo dáno na vědomí, že žalobkyně dne 31. 1. 2020 (tj. ještě ve lhůtě pro podání žaloby) rozšířila žalobní body, v tomto směru mu tedy byla upřena možnost procesní obrany a došlo k porušení principu rovnosti zbraní.

[15] Závěrem stěžovatel namítá, že žalobkyni neměla být přiznána náhrada nákladů právního zastoupení za úkon právní služby spočívající v podání repliky, neboť v ní neuvedla žádné nové skutečnosti, nešlo tedy o účelně vynaložené náklady řízení.

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti i ve svých dalších podáních uvedla řadu argumentů vztahujících se mimo jiné i k tvrzené nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře, přičemž podstatná část argumentace nesouvisí s uplatněnými kasačními námitkami. Žalobkyně rovněž zevrubně informovala soud o průběhu dalších souvisejících řízení. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení o kasační stížnosti je přezkum zákonnosti napadeného rozsudku, a to v zásadě v rozsahu podané kasační stížnosti, přistoupil Nejvyšší správní soud v zájmu přehlednosti rozsudku a hospodárnosti řízení pouze k rekapitulaci argumentace relevantní pro toto řízení.

[17] Žalobkyně uvedla, že se stěžovatel snaží za každou cenu zabránit zrušení prvostupňového rozhodnutí, byť původní pochybení je právě v něm, nelze tedy, než jej zrušit. Argumentace stěžovatele, podle níž žalobkyně s ohledem na svůj zdravotní stav nemůže sloužit v policejním sboru, je dle žalobkyně účelová, neboť stěžovatel není povinen ustanovit žalobkyni k výkonu služby. Do doby vydání nového rozhodnutí ji může „ustanovit na překážky“ dle § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru. Stěžovatel v této souvislosti navíc odkazuje na posudky o invaliditě žalobkyně z doby po jejím propuštění, a to přestože je dle jeho názoru rozhodný zdravotní stav žalobkyně před jejím propuštěním. Podle žalobkyně dále není pravdou, že by osoby pobírající invalidní důchod nemohly vykonávat službu u Policie České republiky, neboť neslučitelnost invalidity se služebním poměrem byla zakotvena ve zrušeném nařízení ministra vnitra č. 48/2007. Žalobkyně se ztotožnila se závěrem krajského soudu, podle něhož je zapotřebí znovu zkoumat její zdravotní stav, neboť posudky z roku 2015 již nelze uplatnit. Tvrzení stěžovatele o tom, že doplněním dalšího důvodu propuštění bez potřebných důkazů žalobkyni vyhověl, odporuje principům právního státu. Žalobkyně dále uvádí, že nedostatky odůvodnění lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 nelze odstranit vyjádřením MUDr. P., neboť její zdravotní stav je v současnosti zcela odlišný.

[18] Žalobkyně se ztotožnila rovněž se závěrem krajského soudu o tom, že je dosud příslušnicí bezpečnostního sboru, jelikož odvolací řízení dosud neproběhlo. Stěžovatel je povinen řádně zkoumat skutečnou existenci důvodů pro propuštění žalobkyně, spisová dokumentace však k tomu neobsahuje dostatek podkladů, neboť nedokumentuje aktuální zdravotní stav žalobkyně. Argumentaci stěžovatele, podle níž by měl být zpracován nový lékařský posudek, kterým by však měl být zkoumán zdravotní stav žalobkyně ke dni jejího propuštění, považuje žalobkyně za nesrozumitelnou. Procesní postup požadovaný krajským soudem lze dle žalobkyně realizovat tak, že stěžovatel zruší prvostupňové rozhodnutí a služební funkcionář následně v novém řízení zajistí nové zdravotní posudky a ve věci znovu rozhodne. Žalobkyně dále uvádí, že k neposkytnutí souhlasu k nahlížení do její zdravotní dokumentace, respektive k jeho odvolání přistoupila, protože stěžovatel vytrhával ze zdravotní dokumentace části, které dezinterpretoval a zneužíval proti ní. Vzhledem k tomu, že dle stěžovatele není žalobkyně policistkou, nemůže jí nařizovat, kdy a na jaké vyšetření se má dostavit. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016 – 29, považuje žalobkyně za nepřiléhavý a dodává, že jeho interpretace stěžovatelem popírá všechna její základní práva. Dle žalobkyně z dikce § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá úmysl zákonodárce, aby příslušník, který nespĺňuje předpoklady pro výkon služby, nadále službu nevykonával. To však neznamená, že by dané rozhodnutí bylo konečné a vykonatelné. Této skutečnosti si je stěžovatel vědom, neboť od doby, kdy byla žalobkyně klasifikována jako dlouhodobě zdravotně nezpůsobilá k výkonu služby (do doby jejího propuštění ze služebního poměru) nevykonávala službu pro překážku na straně bezpečnostního sboru a byl jí nadále poskytován plat. Finanční důsledky pro policejní sbor jsou dle žalobkyně způsobeny postupem stěžovatele, nikoliv jejím přičiněním, vleklé řízení má přitom negativní dopady především do právní sféry žalobkyně. Žalobkyně dále vyjádřila rozhořčení nad tím, že i přesto, že odvolala souhlas s nahlížením do své zdravotní dokumentace, stěžovatel jejím obsahem nadále argumentuje. Absurdnost daného řízení dle žalobkyně rovněž zavinil stěžovatel nerespektováním rozhodnutí soudů.

[19] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalobkyně replikou, v níž uvedl, že názor žalobkyně, podle něhož lze procesní postup požadovaný krajským soudem realizovat tak, že stěžovatel zruší prvostupňové rozhodnutí, odporuje závěrům, které krajský soud formuloval v bodech 45 až 53 napadeného rozsudku. Postavení žalobkyně mimo službu není na místě, neboť ta v současnosti není příslušnicí bezpečnostního sboru. Lékařský posudek z roku 2015 je podkladem pro její propuštění z důvodu zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby, přičemž bezprostředně předcházela jejímu propuštění. Stěžovatel se ohrazuje proti tvrzením žalobkyně, podle nichž jednal při jejím

pokračování

propuštění účelově. Stěžovatel se nevyjadřoval k tomu, zda osoby požívající invalidní důchod mohou obecně vykonávat službu v bezpečnostním sboru, hovořil konkrétně o případu žalobkyně. Pokud se jedná o účel vyjádření MUDr. P., zopakoval stěžovatel argumentaci rozvedenou v kasační stížnosti. Dále stěžovatel uvedl, že pokud odkazoval na zdravotní stav žalobkyně, vycházel pouze z informací, které mu sama poskytla, odvolání souhlasu k nahlížení do zdravotní dokumentace nemá za následek její odstranění ze spisového materiálu, pokud zde již byla založena.

[20] Žalobkyně následně zaslala dupliku, v níž nad rámec dříve uvedeného zmiňuje, že nároky na náhradu za újmu na zdraví, které uplatnila, byly zamítnuty, tvrzení stěžovatele, podle něhož jí bylo doplněním propouštěcího důvodu vyhověno, tedy považuje za výsměch. K hodnocení případného zlepšení zdravotního stavu žalobkyně nemá stěžovatel odborné znalosti a jeho závěry jsou tedy irelevantní.

[21] Stěžovatel ve svém dalším vyjádření ve věci především znovu popsal problematickou procesní situaci, které čelí v dalším správním řízení, a zopakoval, že žalobkyně dle jeho názoru není policistkou. Závěr krajského soudu o tom, že je policistkou „pro účely řízení“, považuje za nesprávný. Žalobkyně na toto vyjádření reagovala podáním, v němž především uvedla, že pokud má stěžovatel za to, že není policistkou, pak není oprávněn jí ukládat žádné povinnosti za účelem zajištění důkazů pro dané správní řízení, nemá tedy jinou možnost, jak důkazy získat, než zrušit prvostupňové rozhodnutí.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu oprávněná zaměstnankyně s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[24] Stěžovatel v obecnosti namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neuvedl však, v čem tuto vadu spatřuje (byť na str. 4 kasační stížnosti avizoval, že tak níže učiní), Nejvyšší správní soud se tedy přezkoumatelností napadeného rozsudku zabýval pouze v obecné rovině, neboť by k ní byl povinen přihlídnout i bez námítky z úřední povinnosti. Je třeba uvést, že k požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře již mnohokrát. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 – 45, atp.). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy,

kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se důležitých nedostatků odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Z výroků rozsudku lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek obsahuje výrok, který není vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Z napadeného rozsudku je rovněž zřejmé, z jakých důvodů krajský soud shledal žalobu důvodnou; případná věcná nesprávnost závěrů krajského soudu přitom sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[26] Vzhledem k tomu, že shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, přistoupil Nejvyšší správní soud k jeho posouzení v mezích dalších uplatněných námitek.

[27] V posuzované věci je klíčovou otázkou, zda byl lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 procesně použitelným důkazem, respektive zda stěžovatel postupoval správně, pokud při vydání napadeného rozhodnutí vyšel ze skutkového stavu ke dni propuštění žalobkyně, nebo zda měl vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, jak uzavřel krajský soud.

[28] Nejvyšší správní soud se v této souvislosti nejdříve zabýval stížní námitkou, podle níž krajský soud vybočil z mezí žalobních bodů, neboť žalobkyně porušení § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách nenamítala. V tomto směru nelze stěžovateli přisvědčit. Krajský soud vzal danou skutečnost v potaz při vypořádání námítky, podle níž měl stěžovatel rozhodovat dle skutkového stavu, který zde byl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí; ta byla uplatněna na str. 5 a násl. žaloby. Skutečnost, že žalobkyně výslovně neodkázala na konkrétní ustanovení zákona, nezabraňuje soudu v jeho aplikaci. Nejvyšší správní soud tedy shledal uvedenou námitku nedůvodnou a přistoupil k posouzení námitek směřujících proti samotnému závěru krajského soudu o rozhodném skutkovém stavu.

[29] Krajský soud dospěl k závěru, že lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 není procesně použitelným důkazem, neboť nebyl uplatněn ve lhůtě stanovené v § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách, který stanoví: „*Lékařský posudek lze uplatnit pro účely, pro které byl vydán, do 90 dnů ode dne jeho vydání, není-li v něm nebo jiném právním předpise stanovena kratší lhůta. Jestliže správní úřad, který poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb, napadený lékařský posudek podle § 47 odst. 2 písm. a) potvrdí, může tento posudek ke tomu oprávněná osoba použít pro účely, pro které byl vydán, do 10 pracovních dnů ode dne prokazatelného doručení potvrzeného posudku. Věty první a druhá se nepoužijí, jde-li o posudek o zdravotní způsobilosti posuzované osoby pro účast na škole v přírodě nebo na zotavovací akci podle zákona o ochraně veřejného zdraví.*“

[30] S uvedeným závěrem krajského soudu se nelze ztotožnit. Při výkladu citovaného ustanovení je třeba mít na paměti, že se jedná o ustanovení hlavy IV. zákona o specifických zdravotních službách, jež se vztahuje na posudkovou péči a lékařské posudky v nejširším měřítku. Takové posudky se tedy netýkají pouze zdravotní způsobilosti k výkonu výdělečné činnosti či dokonce způsobilosti k výkonu služby u bezpečnostních sborů, nýbrž například rovněž zdravotních posudků vydávaných pro účely udělení nejrůznějších veřejnoprávních oprávnění (např. řidičského oprávnění). Upravuje-li tedy citované ustanovení lhůtu pro „uplatnění“ lékařského posudku, je třeba je chápat tak, že se jedná o lhůtu, v níž je třeba se dovolat

pokračování

skutečností, které posudek dokládá, tedy uplatnit z něj vyplývající práva, nikoliv o dobu, po jejímž uplynutí posudek pozbývá platnosti a nemůže tedy nadále sloužit jako podklad v již zahájeném řízení. Opačný závěr by zcela stíral rozdíl mezi lhůtou pro uplatnění posudku ve smyslu citovaného ustanovení a dobou platnosti lékařského posudku ve smyslu § 44 odst. 6 zákona o specifických zdravotních službách. V tomto ohledu se tedy Nejvyšší správní soud ztotožnil s kasační argumentací. Pro úplnost je však třeba dodat, že v posuzovaném případě nedošlo k uplatnění daného lékařského posudku propuštěním žalobkyně, neboť prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru toliko z důvodu její osobnostní nezpůsobilosti. Skutečnost, že byl důvod zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně následně doplněn napadeným rozhodnutím stěžovatele, na uvedeném nic nemění, a to ani za situace, kdy datum propuštění žalobkyně zůstalo nezměněné. Ani případnou skutečnost, že byla žalobkyně postavena mimo službu právě na základě daného lékařského posudku, nelze považovat za jeho uplatnění v řízení o propuštění žalobkyně. Daný lékařský posudek však v tomto řízení uplatnila sama žalobkyně, když se jej dovolávala v odvolání podaném dne 27. 7. 2015.

[31] Skutečnost, že lékařský posudek byl uplatněn ve lhůtě stanovené v § 44 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách, však ještě sama o sobě neznamená, že stěžovatel postupoval správně, pokud z daného posudku vyšel při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V obecné rovině lze totiž souhlasit se závěrem krajského soudu, podle něhož je správní orgán při vydání rozhodnutí povinen vycházet ze skutkového i právního stavu, který je zde v době jeho rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, na nějž odkazoval již krajský soud). V posuzované věci je však třeba přihlídnout ke specifickým rysům řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru.

[32] Dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím. Dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

[33] Dle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru při propuštění příslušníka podle odstavce 1 písm. a) až k) skončí jeho služební poměr dnem doručení rozhodnutí o propuštění.

[34] Dle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru odvolání nemá odkladný účinek, s výjimkou odvolání proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, o náhradě škody nebo o povinnosti vrátit bezdůvodné obohacení.

[35] Dle § 44 zákona o služebním poměru, dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky.

[36] Dle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru příslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu.

[37] Krajský soud svým prvním rozsudkem vydaným v posuzované věci sice napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel měl zvážit rovněž existenci důvodů pro propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, současně však v odůvodnění konstatoval, že závěr o osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby byl dostatečně podložen řádně zpracovaným a odůvodněným posudkem psychologa, přičemž

žalobkyní vznesené námitky nebyly způsobilé zpochybnit jeho závěry (viz zejm. body 63, 64 a 66 rozsudku krajského soudu ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91). Krajský soud tedy dospěl již v prvním rozsudku k závěru, že důvod pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru byl naplněn. Stěžovateli tedy lze přesvědčit v tom směru, že jeho první rozhodnutí nebylo zrušeno z toho důvodu, že by snad propuštění žalobkyně bylo samo o sobě nezákonné, nýbrž proto, že ze spisové dokumentace vyplývalo, že kromě důvodu propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru mohly být dány rovněž důvody pro její propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona, které by pro ni mohlo mít příznivější důsledky.

[38] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že nejen s ohledem na výše popsanou procesní situaci, ale i obecně z uvedených specifických charakteristik právní úpravy řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru dle zákona o služebním poměru vyplývá, že se v tomto řízení nemůže uplatnit zmiňovaná obecná zásada, podle níž odvolací správní orgán vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí. Naopak, vzhledem k tomu, že dnem doručení prvostupňového rozhodnutí o propuštění dle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru u většiny důvodů propuštění končí, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí (byť nepravomocnému) nemá odkladný účinek, může odvolací řízení, během něhož již odvolatel není příslušníkem bezpečnostního sboru, sloužit „pouze“ k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o propuštění k datu, kdy se stalo účinným, tedy podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době doručení tohoto rozhodnutí. To neznamená, že by odvolací orgán nebyl oprávněn v odvolacím řízení doplňovat dokazování, které dosud provedl služební funkcionář v prvním stupni, měl by tak však činit, jako stěžovatel v nyní posuzované věci, za účelem zjištění (upřesnění) skutkového stavu (včetně zdravotní způsobilosti), který tu byl ke dni propuštění příslušníka ze služebního poměru. Pokud toto rozhodnutí o propuštění v rámci odvolacího přezkumu ob stojí v tom smyslu, že odvolací orgán (nadřízený služební funkcionář) dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odvolání zamítne a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdí nebo pokud ho dle téhož ustanovení změní např. tak jako stěžovatel v posuzované věci, tedy že k původnímu důvodu propuštění ze služebního poměru doplní další zákonný důvod, nabude sice teprve doručením odvolacího rozhodnutí rozhodnutí o propuštění ve smyslu § 182 odst. 1 zákona o služebním poměru právní moci, avšak na právním postavení odvolatele (propuštěného příslušníka) se tím již nic nezmění. Naopak, pokud odvolací orgán shledá propuštění ze služebního poměru dle skutkového a právního stavu ke dni propuštění nezákonným, odvoláním napadené rozhodnutí zruší a dle situace buď řízení zastaví, nebo věc vrátí služebnímu funkcionáři prvního stupně k novému projednání, v každém případě se však zrušením rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 44 zákona o služebním poměru odvolateli obnovuje služební poměr příslušníka se všemi z toho vyplývajícími nároky, včetně toho, že tento příslušník má dle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru nárok na doplacení služebního příjmu ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu za dobu, po kterou nevykonával službu.

[39] Bylo by tudíž nespravedlivé a nelogické, aby v případě, kdy dojde ke změně skutkového stavu až v průběhu odvolacího řízení, tedy kdy např. příslušník původně propuštěný ze zákonného důvodu v podobě zdravotní či osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby v průběhu tohoto řízení opětovně tuto zdravotní či osobnostní způsobilost nabyde, vedla taková skutečnost ke zrušení rozhodnutí o jeho propuštění a ke vzniku nároku na zpětné doplacení průměrného služebního příjmu. Pokud krajský soud v bodu 62 napadeného rozsudku v této souvislosti naznačuje, že by snad žalobkyni v takovém případě náležela náhrada příjmu pouze za dobu, po kterou byla způsobilá k výkonu služby, nelze než uzavřít, že tento závěr neodpovídá formulaci § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru – dané ustanovení nezohledňuje, po jakou dobu příslušník skutečně byl, či nebyl způsobilý k výkonu služby, naopak vyžaduje v případě zrušení

pokračování

rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bezpodmínečné doplacení průměrného služebního příjmu za celou dobu, po kterou příslušník nevykonával službu. Má-li bývalý příslušník bezpečnostního sboru, který byl řádně a zákonně propuštěn ze služebního poměru pro nezpůsobilost k výkonu služby, za to, že posléze tuto způsobilost opětovně nabyl, nic mu nebrání v tom, aby se o přijetí do služebního poměru znovu ucházel a svou způsobilost k výkonu služby prokázal. To platí i v případě žalobkyně.

[40] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v nyní posuzované věci, vzhledem ke specifickým rysům právní úpravy řízení o propuštění ze služebního poměru (které vzal, jak poukazoval stěžovatel, obdobně v úvahu Nejvyšší správní soud, byť v souvislosti se žádostí o propuštění ze služebního poměru, již v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016 – 29) stěžovatel nepochybil, když v odvolacím řízení vyšel ze skutkového a právního stavu ke dni propuštění žalobkyně, nikoliv ke dni vydání svého rozhodnutí. Kasační stížnost je tedy v tomto směru důvodná.

[41] Pokud se jedná o námitku porušení rovnosti zbraní, stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že mu krajský soud skutečně nezaslal k případnému vyjádření podání žalobkyně, kterým byla žaloba doplněna o nové žalobní body ještě ve lhůtě pro její podání, ty však krajský soud neshledal důvodnými. Soud tedy neoznámením daného podání stěžovateli pochybil, toto pochybení však nemělo vliv na výsledek řízení, neboť rozhodnutí stěžovatele bylo zrušeno na základě žalobních bodů, které mu byly známy.

[42] Ačkoliv námitka směřující proti závěru krajského soudu o tom, že žalobkyni je třeba pro účely daného správního řízení považovat za policistku, v podstatě pozbyla ve světle výše uvedeného význam, neboť účelem této konstrukce bylo umožnit stěžovateli v dalším řízení zjistit současný zdravotní stav žalobkyně, Nejvyšší správní soud přesto považuje za vhodné se k této otázce vyjádřit. Uvedený závěr krajského soudu je nesprávný, neboť nemá oporu v zákoně, z něhož naopak jednoznačně vyplývá, že, jak již bylo konstatováno, služební poměr žalobkyně skončil dnem, kdy jí bylo doručeno rozhodnutí o propuštění, tedy prvostupňové rozhodnutí [§42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru], a proti němu podané odvolání nemá odkladný účinek (§ 190 odst. 4 zákona o služebním poměru). To však neznamená, že by stěžovatel v řízení o odvolání neměl v případě potřeby možnost obstat si další důkazy dokládající zdravotní stav žalobkyně ke dni jejího propuštění. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje zvláštní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, nejedná se zdaleka o úpravu komplexní, i v tomto řízení se tedy podpůrně použije, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, správní řád. Žalobkyně sice již není policistkou, byla však v průběhu řízení před stěžovatelem i nadále účastnicí tohoto řízení a byla tedy v nezbytném rozsahu povinna poskytnout stěžovateli potřebnou součinnost při zjišťování skutkového stavu věci (§ 50 odst. 2 správního řádu *in fine*), a to za situace, kdy až do nynějšího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byl stěžovatel povinen dle § 78 odst. 5 s. ř. s. postupovat v tomto řízení dle závazného právního názoru krajského soudu vyjádřeného v nyní přezkoumávaném rozsudku, jakkoli se tento názor nyní ukázal být nesprávným.

IV.

Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[44] Vzhledem k tomu, že výrok rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení musel být v každém případě zrušen jakožto výrok závislý na hlavním výroku o meritu sporu, nezabýval se již Nejvyšší správní soud samostatnou námitkou stěžovatele týkající se právě náhrady nákladů řízení. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud v závislosti na novém posouzení věci rovněž o náhradě nákladů řízení o posuzované kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. září 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu